

Sokat kellett várni az első lovaskocsis terepbejárásunkra. Az esős időjárás következtében a tervezett turistaúton hétről hétre, mindig volt egy-két olyan szakasz, amin lovas kocsival nem lehet átkelni. Minden kezdet nehéz, bízattuk magunkat július 6-án reggel, amikor még mindig érkeztek visszamondások a résztvevők részéről.

A kitarító kis csapat bátran mondhatom - nem bánta meg, hogy a gyülekező felhők ellenére kettő órákor Szalai Vilmos tanyáján volt. A hangulatosan felújított parasztházban finom túrós rétesrel várt minket a házigazda, és az udvaron csak a mi kedvünkért kiállított különböző korok és tájegységek löcsöskocsijait csodálhattuk meg. Már csak ezért is érdemes volt eljönni.

Időközben a viharfelhők is eloszlottak és útra indultunk, Majnár Anita hajtotta a lovakat, Vili bácsi mesélt a tájról, Tánczos Anikó, Plutzer Imre három gyermekükkel, Rácz Judit a Felső-Homokhátság Vidékfejlesztési Egyesület munkaszervezet vezetője, valamint jómagam gyönyörködtünk a Homokhátságban. A jó levegő és szabadságot sugárzó táj hatására egyre több ötlet született arról, hogyan lehetne népszerűsíteni a jövőbeni Lovas Fogadók Európai Hálózatának turistaútjait, hogyan lehetne bővíteni, kerekébbé tenni a kapcsolódó programokat.

Szó esett lovas szakirodalomra specializálódott könyvtár, kocsi múzeum létrehozásáról, gyalogos és kerékpáros teljesítménytúra szervezéséről. Hasznos lenne egy olyan szakemberek által összeállított előadás sorozat, mely az alapvető lovaglási tudnivalókat foglalja össze, a helyes testtartástól a ló ápolásán át egészen a lóval, mint érző lényel való bánásmódig.

[Képek Galéria](#)